

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

“รัฐสภา” คือสถาบันสำคัญอย่างหนึ่งของประเทศที่ปกครองในระบอบประชาธิปไตย ซึ่งสถาบันนี้ทำหน้าที่ในการตรากฎหมาย ตรวจสอบการบริหารราชการแผ่นดินของฝ่ายบริหาร ถ่วงดุลอำนาจของฝ่ายตุลาการ และยังทำหน้าที่ในฐานะที่เป็นสัญลักษณ์ของ “ผู้แทนของประชาชน”

“ผู้แทนของประชาชน” ซึ่งเข้ามานั่งเป็นสมาชิกรัฐสภา ไม่สามารถดำเนินกิจการของฝ่ายนิติบัญญัติให้ครอบคลุมได้ทุกด้านเนื่องจากข้อจำกัดด้านจำนวนคน ระยะเวลาในการประชุม และการแสดงความคิดเห็นที่อาจมีการเผยแพร่อย่างกว้างขวาง ด้วยเหตุฉะนั้น จำต้องมีกลไกประการหนึ่งเข้ามาสนับสนุนการทำหน้าที่ของรัฐสภาให้บรรลุวัตถุประสงค์ ในภารกิจด้านต่าง ๆ ของฝ่ายนิติบัญญัติ ซึ่งกลไกเช่นนี้คือ “ระบบคณะกรรมการ”

ทุกประเทศทั่วโลกที่ปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตยล้วนมี “คณะกรรมการ” อันประกอบด้วยสมาชิกของแต่ละสภาประกอบเข้าด้วยกันเป็นหลาย ๆ คณะ ซึ่งทำหน้าที่ในการแบ่งเบาภาระของรัฐสภา และสนับสนุนการทำงานของสภาในบางเรื่องที่สภาไม่สามารถทำพร้อมกันได้¹ อาทิ การสอบหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการบริหารราชการแผ่นดิน การกระทำในภารกิจที่มีความละเอียดอ่อน เป็นต้น ดังนั้น การทำหน้าที่ของคณะกรรมการจึงมีความสำคัญต่อการขับเคลื่อนภารกิจของฝ่ายนิติบัญญัติอย่างมีนัยสำคัญจนแทบจะกล่าวได้ว่ากลไกของรัฐสภาจะขาดระบบคณะกรรมการไปเสียมิได้ ทั้งนี้ ดังคำกล่าวของอดีตรองประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาที่ว่า “ห้องทำงานของคณะกรรมการ คือ การทำงานของรัฐสภา”²

¹ สำนักประชาสัมพันธ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร. (2551). *ระบบคณะกรรมการ* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร. หน้า 9-10.

² John D. Lees and Malcolm Shaw. (1982). *Committees in Legislatures: A Comparative Analysis*. Oxford University Press. p.11 อ้างถึงใน คณะทำงานวิจัย กลุ่มงานวิจัยและพัฒนา สำนักวิชาการ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร. (2548). *บทบาทของคณะกรรมการต่อนโยบายของรัฐบาล*. รายงานการวิจัย. กรุงเทพฯ: สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร. หน้า 3.

การทำงานของคณะกรรมการประจำรัฐสภา แบ่งออกได้เป็น 3 ประเภท ได้แก่ การพิจารณาร่างกฎหมาย³ การตรวจสอบถ่วงดุลการดำเนินงานของฝ่ายบริหาร⁴ และการทำงานเกี่ยวกับการพิจารณาขอโทษเท็จจริงหรือศึกษาเรื่องใด ๆ เพื่อรายงานให้สภาทราบตามระยะเวลาที่สภากำหนด⁵ โดยรัฐสภามักจะให้ความสำคัญกับการพิจารณาประเภทขอโทษเท็จจริงหรือศึกษาเรื่องใด ๆ และรายงานให้สภาทราบมากกว่าลักษณะการทำงานในประเภทอื่น ๆ⁶

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ให้อำนาจคณะกรรมการประจำรัฐสภาในการกระทำกิจการ การขอโทษเท็จจริง หรือการศึกษารายงานใด ๆ ได้ ซึ่งการกระทำกิจการการขอโทษเท็จจริง หรือการศึกษารายงานดังกล่าวต้องเป็นเรื่องที่อยู่ในขอบเขตอำนาจของฝ่ายนิติบัญญัติและเป็นหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการคณะนั้น ๆ โดยตรง ทั้งนี้ ตามที่ข้อบังคับการประชุมสภาได้บัญญัติไว้⁷ อย่างไรก็ตาม การพิจารณาขอโทษเท็จจริงของคณะกรรมการประจำรัฐสภาภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 อาจประสบปัญหา เนื่องจากรัฐธรรมนูญฉบับนี้ไม่ได้กำหนดให้คณะกรรมการประจำรัฐสภามีอำนาจ “ออกคำสั่งเรียก” เอกสารจากบุคคลใด หรือ “ออกคำสั่งเรียก” บุคคลใด มาแถลงข้อเท็จจริงหรือแสดงความเห็นในกิจการที่กระทำหรือเรื่องที่พิจารณาสอบสวนหรือศึกษาอยู่นั้นได้ อันแตกต่างไปจากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ที่กำหนดให้คณะกรรมการประจำรัฐสภามีอำนาจในเรื่องดังกล่าว⁸

ผลพวงจากบทบัญญัติมาตรา 129 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ส่งผลให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติว่าคณะกรรมการประจำรัฐสภายังมีอำนาจออกคำสั่งเรียกให้บุคคลมาชี้แจงหรือเรียกเอกสารจากบุคคลใดได้อีกหรือไม่⁹ เนื่องจากพระราชบัญญัติคำสั่งเรียกของคณะกรรมการของสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา พ.ศ. 2554 ยังคงใช้บังคับอยู่ จนกระทั่ง

³ ข้อบังคับการประชุมวุฒิสภา พ.ศ. 2562. ข้อ 119.

⁴ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560. มาตรา 150.

⁵ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560. มาตรา 129.

⁶ กมลดา ชินพงศ์ และคณะ. (2562). *การพัฒนาบทบาทของคณะกรรมการสามัญ*. รายงานการวิจัย. กรุงเทพฯ: หลักสูตรการพัฒนากับบริหารระดับสูงสำหรับข้าราชการรัฐสภาสามัญ รุ่นที่ 11 สถาบันพระปกเกล้า. หน้า 4.

⁷ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560. มาตรา 129 วรรคสอง.

⁸ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550. มาตรา 135 วรรคสอง.

⁹ พรสันต์ เลี้ยงบุญเลิศชัย. (2565). *ปัญหาการทำหน้าที่ของคณะกรรมการในการแสวงหาข้อเท็จจริงภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560: ศึกษาเปรียบเทียบการทำหน้าที่ของคณะกรรมการในประเทศสหรัฐอเมริกา*. รายงานการวิจัย. กรุงเทพฯ: สถาบันพระปกเกล้า. หน้า 9.

มีการเสนอเรื่องต่อศาลรัฐธรรมนูญซึ่งประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยมีอยู่ว่า “พระราชบัญญัติคำสั่งเรียกของคณะกรรมการการของสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา พ.ศ. 2554 มาตรา 5 มาตรา 8 และมาตรา 13 ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 129 หรือไม่” ทั้งนี้ เนื่องจากพระราชบัญญัติดังกล่าวออกตามความของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ที่ให้อำนาจคณะกรรมการประจำรัฐสภามีอำนาจในการ “ออกคำสั่งเรียกได้” ในขณะที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 บัญญัติไว้เพียง “มีอำนาจเรียก” เท่านั้น¹⁰

ศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยที่ 17/2563 (วันที่ 7 ตุลาคม พ.ศ. 2563) สรุปความได้ว่า¹¹ มาตรา 129 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มีการใช้ถ้อยคำเปลี่ยนแปลงไปจากมาตรา 135 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ดังนี้

1) มีการแก้ไขหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการจากเดิมที่คณะกรรมการมีอำนาจ “ออกคำสั่งเรียก” เป็น “อำนาจเรียก”

2) มีการแก้ไขหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการจากเดิมที่คณะกรรมการมีอำนาจ “สอบสวน” เป็นอำนาจในการ “สอบหาข้อเท็จจริง”

3) มีการกำหนดให้เป็นหน้าที่ของรัฐมนตรีที่รับผิดชอบในกิจการที่คณะกรรมการสอบหาข้อเท็จจริงหรือศึกษาที่จะต้องสั่งการให้เจ้าหน้าที่ของรัฐในสังกัดหรือในกำกับ ให้ข้อเท็จจริงส่งเอกสาร หรือแสดงความเห็นตามที่คณะกรรมการเรียก ซึ่งเป็นมาตรการที่ถูกระบุไว้ในมาตรา 129 วรรคห้า ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560

ทั้งนี้ ด้วยเหตุผลข้างต้น ศาลรัฐธรรมนูญจึงวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติคำสั่งเรียกของคณะกรรมการการของสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา พ.ศ. 2554 มาตรา 5 ที่ให้อำนาจคณะกรรมการในการออกคำสั่งเรียกเอกสารจากบุคคลใดหรือเรียกบุคคลมาแถลงข้อเท็จจริงใด มาตรา 8 ที่กำหนดขั้นตอนในการออกคำสั่งเรียก และมาตรา 13 ที่กำหนดโทษทางอาญาแก่ผู้ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการนั้น¹² ขัดหรือแย้งต่อมาตรา 129 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560

¹⁰ พรสันต์ เลี้ยงบุญเลิศชัย. อ่างแล้วเชิงอรรถที่ 9. หน้า 9 - 10.

¹¹ สำนักคดี สำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ. (2563). *สรุปย่อคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ 17/2563*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: https://www.constitutionalcourt.or.th/occ_web/download/article/article_20210114145831.pdf [2567, 26 พฤษภาคม]

¹² กรรณิกา พัศระ และคณะ. (2562). *แนวทางการบังคับใช้พระราชบัญญัติคำสั่งเรียกของคณะกรรมการของสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา พ.ศ. 2554 : ศึกษากรณีคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ 17/2563*. รายงานการวิจัย.

เมื่อศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยแล้ว คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญย่อมมีผลผูกพันทุกองค์กร ไม่เว้นแม้กระทั่งองค์กรที่ใช้อำนาจนิติบัญญัติ คือ รัฐสภา¹³ ซึ่งผลผูกพันของคำวินิจฉัยดังกล่าวส่งผลต่อการทำหน้าที่ของรัฐสภาโดยตรง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการทำหน้าที่ของคณะกรรมการประจำรัฐสภาซึ่งเปรียบเสมือนเป็นหัวใจในการทำงานของรัฐสภา¹⁴ โดยผู้เขียนพบว่าคำวินิจฉัยดังกล่าวส่งผลต่อการทำหน้าที่ของคณะกรรมการประจำรัฐสภาในการสอบหาข้อเท็จจริง ดังนี้

1) มีความยากลำบากในการให้บุคคลจากฝ่ายบริหารมาชี้แจงข้อเท็จจริงต่อคณะกรรมการ (โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้ดำรงตำแหน่งระดับสูงของหน่วยงาน) เนื่องจากบุคคลจากฝ่ายบริหารผู้ดำรงตำแหน่งระดับสูงของหน่วยงานจะเข้ามาชี้แจงก็ต่อเมื่อประธานคณะกรรมการหรือประธานคณะอนุกรรมการมีความสัมพันธ์อันดีกับบุคคลดังกล่าวหรือเคยเป็นหัวหน้าหน่วยงานที่บุคคลดังกล่าวเคยร่วมงานด้วย เป็นต้น

2) มีความยากลำบากในการให้หน่วยงานของฝ่ายบริหารส่งเอกสารต่าง ๆ ต่อคณะกรรมการ เนื่องจากหน่วยงานจากฝ่ายบริหารมักใช้วิธีในการเลี่ยงตอบคำถาม เช่น เรื่องดังกล่าวเป็นอำนาจหน้าที่ของอีกองค์กรหนึ่ง หรือเรื่องดังกล่าวยังอยู่ระหว่างดำเนินการ หรือเรื่องดังกล่าวต้องรอการตรวจสอบ เป็นต้น ซึ่งบางเรื่องที่อยู่ในหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการ กว่าที่คณะกรรมการจะได้คำตอบที่แท้จริง ก็ใช้ระยะเวลาานาน ดังนั้นเมื่อคณะกรรมการประจำรัฐสภาขาดเครื่องมือในการ “ออกคำสั่งเรียก” จึงเห็นได้ชัดว่าคณะกรรมการประจำรัฐสภาขาดสภาพบังคับในการ สอบหาข้อเท็จจริงให้รวดเร็วและมีประสิทธิภาพ

3) ขาดประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการคานอำนาจระหว่างฝ่ายนิติบัญญัติและฝ่ายบริหาร เนื่องจากคณะกรรมการประจำรัฐสภาซึ่งเป็นฝ่ายนิติบัญญัติไม่สามารถตรวจสอบถ่วงดุลฝ่ายบริหารได้อย่างเด็ดขาด ทั้งนี้ แม้ศาลรัฐธรรมนูญจะกำหนดมาตรการเชิงบังคับว่าให้เป็นหน้าที่ของรัฐมนตรีที่รับผิดชอบในกิจการที่คณะกรรมการสอบหาข้อเท็จจริงหรือศึกษาที่จะต้องสั่งการให้เจ้าหน้าที่ของรัฐในสังกัดหรือในกำกับให้ข้อเท็จจริง ส่งเอกสาร หรือแสดงความเห็นตามที่คณะกรรมการเรียก เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ให้คณะกรรมการดำเนิน

กรุงเทพฯ: หลักสูตรการพัฒนานักบริหารระดับสูงสำหรับข้าราชการรัฐสภาสามัญ รุ่นที่ 13 สถาบันพระปกเกล้า. หน้า 3.

¹³ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550. มาตรา 211 วรรคท้าย.

¹⁴ อดีตประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา เคยกล่าวว่า “ห้องทำงานของคณะกรรมการ คือ การทำงานของรัฐสภา”

กิจการในการสนับสนุนการดำเนินงานของรัฐสภาได้อย่างมีประสิทธิภาพก็ตาม แต่มาตรการเชิงบังคับดังกล่าว เห็นว่า เป็นเพียงมาตรการควบคุมสั่งการภายในองค์กร หาใช่การถ่วงดุลระหว่างอำนาจนิติบัญญัติและอำนาจบริหารไม่¹⁵

จากสภาพปัญหาดังกล่าวข้างต้น จึงควรวิเคราะห์ผลของคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ 17/2563 ต่อการทำหน้าที่ในการสอบหาข้อเท็จจริงและสภาพบังคับของคำสั่งเรียกของคณะกรรมการประจำรัฐสภา เพื่อให้ทราบถึงปัญหาและการได้มาซึ่งข้อสังเกตและข้อเสนอแนะต่อปัญหาดังกล่าว โดยศึกษาความเป็นมา แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง กฎหมายระหว่างประเทศ กฎหมายต่างประเทศ และกฎหมายไทย เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1.2.1 เพื่อศึกษาหลักการ แนวคิด และทฤษฎี เกี่ยวกับการทำหน้าที่ในการสอบหาข้อเท็จจริงและสภาพบังคับของคำสั่งเรียกของคณะกรรมการประจำรัฐสภา

1.2.2 เพื่อศึกษามาตรการทางกฎหมายไทยและกฎหมายต่างประเทศเกี่ยวกับการทำหน้าที่ในการสอบหาข้อเท็จจริงและสภาพบังคับของคำสั่งเรียกของคณะกรรมการประจำรัฐสภา

1.2.3 เพื่อวิเคราะห์ปัญหามาตรการทางกฎหมายไทยเกี่ยวกับการทำหน้าที่ในการสอบหาข้อเท็จจริงและสภาพบังคับของคำสั่งเรียกของคณะกรรมการประจำรัฐสภา

1.2.4 เพื่อเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหามาตรการทางกฎหมายไทยเกี่ยวกับการทำหน้าที่ในการสอบหาข้อเท็จจริงและสภาพบังคับของคำสั่งเรียกของคณะกรรมการประจำรัฐสภา

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

คำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ 17/2563 ส่งผลให้คำสั่งเรียกบุคคลหรือเอกสารของคณะกรรมการประจำรัฐสภาไม่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล อันทำให้ฝ่ายนิติบัญญัติไม่สามารถดำเนินการตรวจสอบการบริหารราชการแผ่นดินของฝ่ายบริหาร ได้อีกทั้ง มาตรา 129 วรรคห้า ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ที่ให้รัฐมนตรีสั่งการให้เจ้าหน้าที่รัฐในสังกัดเข้าชี้แจงข้อเท็จจริงนั้นเป็นเพียงมาตรการของฝ่ายบริหาร ดังนั้นจึงควรเสนอให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ กฎหมาย และข้อบังคับการประชุมที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ฝ่ายนิติบัญญัติสามารถใช้อำนาจในการตรวจสอบการบริหารราชการแผ่นดิน

¹⁵ พรสันต์ เลี้ยงบุญเลิศชัย. อ่างแล้วเชิงอรรถที่ 9. หน้า 111.

ของฝ่ายบริหาร (Check and Balance) ได้โดยมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ตามหลักการในระบอบประชาธิปไตย

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

สารนิพนธ์ฉบับนี้มุ่งเน้นศึกษาถึงปัญหาของการทำหน้าที่ในการสอบหาข้อเท็จจริง และสภาพบังคับของคำสั่งเรียกของคณะกรรมการประจำรัฐสภาภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 โดยจะศึกษาถึงบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญเกี่ยวกับการสอบหาข้อเท็จจริงของคณะกรรมการ ตลอดจนข้อบังคับการประชุมเกี่ยวกับการสอบหาข้อเท็จจริงของคณะกรรมการเปรียบเทียบกับกฎหมายของต่างประเทศ ทั้งนี้ เพื่อให้ได้แนวทางในการแก้ไขปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับสอบหาข้อเท็จจริงของคณะกรรมการประจำรัฐสภาให้สามารถตรวจสอบการบริหารราชการแผ่นดินของฝ่ายบริหารได้อย่างแท้จริง

1.5 วิธีการดำเนินการศึกษา

สารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยใช้วิธีการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยทำการศึกษาค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลจากตำรากฎหมายไทยและต่างประเทศ หนังสือวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ งานวิจัย วารสาร บทความ รวมทั้งเอกสารและฐานข้อมูลออนไลน์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบโดยนำหลักกฎหมายต่างประเทศมาทำการศึกษาค้นคว้าถึงปัญหาเกี่ยวกับการทำหน้าที่ในการสอบหาข้อเท็จจริงและสภาพบังคับของคำสั่งเรียกของคณะกรรมการประจำรัฐสภาแล้วนำหลักการหรือแนวคิดเกี่ยวกับการสอบหาข้อเท็จจริงและสภาพบังคับของคำสั่งเรียกของกฎหมายต่างประเทศมาใช้พัฒนาหลักการสอบหาข้อเท็จจริงและสภาพบังคับของคำสั่งเรียกในประเทศไทย และเสนอแนะแนวทางเพื่อให้คณะกรรมการประจำรัฐสภามีมาตรการทางกฎหมายในการสอบหาข้อเท็จจริงและสภาพบังคับของคำสั่งเรียกที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพต่อไป

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 ทำให้ทราบถึงหลักการ แนวคิด และทฤษฎี เกี่ยวกับการทำหน้าที่ในการสอบหาข้อเท็จจริงและสภาพบังคับของคำสั่งเรียกของคณะกรรมการประจำรัฐสภา

1.6.2 ทำให้ทราบถึงมาตรการทางกฎหมายไทยและกฎหมายต่างประเทศเกี่ยวกับการทำหน้าที่ในการสอบหาคือเท็จจริงและสภาพบังคับของคำสั่งเรียกของคณะกรรมการประจำรัฐสภา

1.6.3 ทำให้ทราบถึงปัญหามาตรการทางกฎหมายไทยเกี่ยวกับการทำหน้าที่ในการสอบหาคือเท็จจริงและสภาพบังคับของคำสั่งเรียกของคณะกรรมการประจำรัฐสภา

1.6.4 ทำให้ทราบถึงแนวทางการแก้ไขปัญหามาตรการทางกฎหมายไทยเกี่ยวกับการทำหน้าที่ในการสอบหาคือเท็จจริงและสภาพบังคับของคำสั่งเรียกของคณะกรรมการประจำรัฐสภา